

MALI ANG MAPA

May kakaibang kayabangan na kasama ng tao: naniniwala tayong kaya nating hulaan ang buhay. Ginugugol natin ang mga taon sa paggawa ng plano, estratehiya, badyet, projection. Pagkatapos, dumarating ang realidad, at hindi kailanman binasa ng realidad ang ating mga iskedyul. Laging dumating ang pinakamahahalagang liko nang walang appointment — minsan bilang pagkakataon, minsan bilang pagkawala, minsan bilang sakit. Ang pagkakaiba ay natutunghayan lamang pagkatapos.

Kapag nagbago ang mesa, hindi nawawala ang naipong karanasan, ngunit nagiging kulang ito. Kailangan mong matuto muli, magmasid muli, makinig muli. Nakakahiya ito, at kasabay nito'y kahanga-hanga — ipinaaalala nito sa ating mas matagal tayong estudyante kaysa sa inaakala natin. Ang mga taong hinahangaan ko ay hindi ang mga wastong nakahula sa hinaharap. Sila ang mga nakaalam kung paano tumawid sa mga hinaharap na hindi nila inasahan.

Ang kawalang katiyakan ay hindi isang bug ng sistema. Ito ang sistema. Kapag tinanggap mo na ito, huminto ka sa paghahabol ng ganap na kontrol at nagsimulang mamuhay tulad ng isang tagapagsuri — na may pansin, respeto, pag-uusisa. Ang pinakamahusay at pinakamasamang mga bagay ay hindi kailanman nagpapadala ng liham ng pagpapakilala. Dumarating sila, binabago ang tanawin, at nasa atin na kung ano ang gagawin dito.

Marami sa mga karanasang itinuturing kong mahalaga ay hindi sana lumusot sa isang makatwirang paunang pagsusuri. Gayunpaman, binuo nila ang taong naging ako. Ang pinakamahahalagang bagay sa buhay ko ay laging nangyari sa labas ng bawat hula. At doon mismo nagsimula ang pinakamagandang bahagi ng kuwento.

*Ferdinando Frega
Gillette Man*